

unge Sygeplejersker, der udgaar fra Rigshospitalets Skole, blive modtaget med Respekt og Glæde Landet over.

Men ogsaa den anden Grund til Bygningens Udvidelse har god Hjemmel. Naar et Menneske er træt af anstrængende Arbejde, er det godt at have et Sted, hvor det helt kan være sig selv. Vel gaar vi ud fra, at en Sygeplejerske er og bør være et sundt Menneske, der ikke er nervøs, men derfor kan hun ligefuldt efter mange Timers Slid, baade legemligt og aandeligt, trænge til fuldkommen Ro.

For saavist er det aandeligt Arbejde at behandle urimelige, syge Mennesker venligt og kærligt, som de allerfleste Sygeplejersker gør, at passe Tiden, naar hver enkelt Patient skal have Medicin, at være opmærksom under Stuegangen o. a. m.

Sikkert vil dette Forslag ikke finde Modstand i Rigsdagen, og Sygeplejerskerne kan være Kultusministeren taknemlig for, at han har fremsat det.

Mart. a. Ottosen.

Betty Hennings — Nora.

Lørdag d. 9. Febr. opførtes Henrik Ibsens „Et Dukkehjem“ for 100. Gang paa det kgl. Teater. Det blev en Festaften for Teatret og for de mange, som her var mødt for at bringe Noras Fremstillende. Fru Betty Hennings, deres Hyldest og Tak. Den ydedes den berømte Skuespillerinde i rigt Maal og med fuld Fortjeneste — fremmest som hun staar blandt alle vore Kunstnerinder, baade ved sin glimrende alsidige Kunst og ved sin noble, fintdannede Personlighed. I denne Tid, hvor Fru Hennings fra saa mange Sider modtager Beviser paa Beundring og Taknemlighed, bør der ogsaa her i „Dansk Kvinde-samfund“s Organ bringes hende en hjertelig Tak for alt det store og værdifulde, hun har tilført dansk Kunst og Kultur.

I „Et Dukkehjem“s 3. Akt siger Advokat Helmer til Nora: „Du er jo dog først og fremmest Hustru og Moder“, men hun svarer — i Kraft af den gennemgribende Forandring, som netop da er foregaaet i hende: — „Nej, jeg er *først og fremmest Menneske*“. Det slog mig med umiddelbar Styrke, hvor langt dybere — eller maaske højere — Ibsen i denne ene Sætning viser sig at se end sin Tids Mennesker. For hvor mange — det være sig Mænd eller Kvinder — staar det mon fuldstændig klart at Kvinden *først og fremmest er Menneske* — og derefter Kvinde.

At Mændene maaske sjælden ser det, er forstaaeligt, det er Kvindernes egen Skyld, de giver dem ikke Grund til andet. Men Kvinderne selv — er *de sig* det klart bevidst, at *de først og fremmest er Mennesker*? At deres personlige, deres individuelle Udvikling, at det, som er almenmenneskeligt, som ikke er knyttet til nogen Forskel mellem Køn — det er, eller bør være, det værdifuldeste, det egentlige, det fundamentale hos dem? Nej, det ved de fleste Kvinder slet ikke, og deri ligger Kvindens Ulykke, derfor er hun Manden underlegen.

I Sandhed, her ligger et mægtigt Virkefelt for Dansk Kvindesamfund: at hæve alle Kvinder op fra at være blot, eller dog omtrent udelukkende, Kvinder til *først og fremmest at være Mennesker*.

Var det Maal naaet, da kom alt det andet, vi Kvinder kræver og har Ret til at kræve, naturnødvendigt af sig selv; fordi vi da kunde kræve det med den samlede Myndighed, som vi nu saa ofte mangler.

Ingeborg Selchau.

Fordom.

Det synes næsten, som om man i Politik begynder at tage Hensyn til, at Kvinder ogsaa kan have en Mening, og man lytter til deres Raad, og hvad der er Fremskridtet, man vedkender sig offentlig, at vi Kvinder gennem vor Organisation har Andel i Lovforslaget om de ugifte Mødres Retsstilling. Det er Vidnesbyrd om, at der er foregaaet en Strømkæntning i den offentlige Mening.

For en Snæs Aar tilbage var det en latterlig Tanke, om Kvinder blandede sig i Lovgivning, det maatte da ske i Smug. Dette lille Træk maa blandt andre belære os om, at vi kun naar frem ved Sammenslutning, den Vej, som alle, der kæmper for deres Ret, maa vandre paa. Derfor slut sammen, der ligger fuldt op af Opgaver. Tro ikke, at al den Uret, som Lov og gammel Fordom har lænkebunden Kvinder i, nu er ophævet, fordi der bødes lidt paa den blodige Uret, den ugifte Moder har været Genstand for. Den ulykkelige Hustru, som vi altfor ofte ser hende, fattig, forslidt, med en fortrukken, raa Mand, hun lever i et Slaveri, der maa være haardt at bære. Hun har Krav paa vor Tanke, naar de næste humane Fremskridt gøres. Nu søger man at beskytte Børnene for daarlige Hjem Indflydelse. Som oftest er det en fortrukken Fader, som er ude af Stand til at forsørge sin Familie, og man tager saa Børnene fra Hjemmet. Ulykkelige Moder! maaske hun selv var i Stand til at forsørge Børnene, om